

Нішто не забыта,

ніхто не забыты

У папярэднім сваім артыкуле я расказваў аб былых сябрах-парызанах, аб тых, хто не шкадуючы нават жыцця ў цяжкія часіны нямецка-фашыскай акупацыі не змірыўся з ворагам, куляй і пранатай біў злейшых ворагаў, якія пасягнулі на нашу Радзіму.

Сёння я хацеў бы расказаць яшчэ пра некалькі народных месціўцаў, якія па закліку партыі пакінулі мірную працу і ўзяліся за зброю, каб граміць фашысцкіх акупантаў, помсціць за смерць і эдзекі над савецкімі людзьмі.

Шырын Фёдар Ігнацэвіч да вайны працаваў інструктарам Старобінскага райкома партыі. Яго зналі працоўныя раёна, камуністы. Спакойны, заўсёды разважлівы чалавек, ён выдзяляўся сваёй нейкай падцягнутасцю, дысцыплінай. І вось, калі ў раёне паявіліся першыя акупанты, Фёдар Ігнацэвіч бярэцца за зброю, арганізуюе баявое падполле, супраціўленне ворагу. Усім памятны ліпень 1941 года. Па старой дарозе, што ідзе з Пягоста на Сухую Мілю і Абідземлю, рухаецца варожая аўтамашына. Фашысты хоць і баяцца, але не падазраваюць, што кожны куст пільнуе іх, што кончыліся часы і дні, калі ім удавалася беспакарана рабаваць захопленыя землі. Яны, напэўна, накіроўваліся на чарговае рабаванне насельніцтва. У гэты час у засадае ля дарогі сядзеў Ф. І. Шырын. Падпусціўшы на блізкую адлегласць, ён з аўтамата расстрэльвае чатырох фашыстаў. Карнікі

плютуюць, яны робяць аблаву, т. Шырын — персанальны пенсіянер, але не сядзіць без справы, прымае актыўны ўдзел у жыцці партыйнай арганізацыі. Засталіся ў памяці справы і некаторых іншых партызан, многія з якіх не дажылі да светлых дзён Перамогі. Дзесяці гадоў у вёсцы Язавін працаваў старшыней невялікага калгаса «Новы шлях» Назар Нікіфаравіч Язневіч, член КПСС з 1932 года. Калі пачалася вайна, Язневіч разам са сваім родным братам Апанасам і Падлозным Мікалаем уступіў у рады народных месціўцаў, удзельнічаючы ў баявых аперацыях атрадаў. Зіневіч Назар і Кудравец Цімох (які працаваў да вайны старшыней Капачэвіцкага сельсавета) — актыўныя ўдзельнікі рэйда па разгрому варожых гарнізонаў у вёсках Кузьмічы, Скаўшын, Доўгае, Заброддзе, Пасталы і інш. Але абодва партызаны не дажылі да дня вызвалення раёна, у адным з баёў ля вёскі Бярозаўка былі акаружаны і загінулі як героі. Абудва камуністы пахаваны на роднай зямлі, на іх магіле не вянуюць жывыя кветкі.

ПАРТЫЗАНСКІЯ ВЁРСТЫ

ку «Спакойны». Спакойны знешэ, але заўсёды напорысты і настойлівы, калі патрабавалася згуртаваць байцоў, накіраваць іх на рашэнне пастаўленай баявой задачы. Магчыма гэта дэталі: Фёдар Ігнацэвіч удзельнічаў у 36-ці баявых аперацыях, на баявым яго рахунку шмат знішчаных фашыстаў, тэхнікі, складаў. Урад высока ацаніў ратныя подзвігі свайго сына. Ён узнагароджан ордэнам Леніна, ардэнамі Баявога Чырвонага Сцяга, Айчынай вайны I і II ступені, многімі баявымі медалямі.

Закончылася вайна. Камуніст энюў на аднаўленчым фронце, мабілізуе моладзь, каб хутчэй залячыць раны вайны. Ён працаваў сакратаром райкома, намеснікам старшыні райвыканкома ў радзе раёнаў былой Пінскай вобласці. Цяпер

Вельмі добра, што па слядах баявой славы бацькоў ідуць нашы піянеры, наша маладое пакаленне, навуэнцы школ. Я ведаю, што за летні перыяд дзесяткі атрадаў і дружын прайшлі па месцах баёў Савецкай Арміі і партызан з нямецкімі захопнікамі, даведаліся, як змагаліся з ворагам іх бацькі, дзе пахаваны тыя, хто загінуў у чароўных баях. Гэта мае вялікае выхавачае значэнне.

В. ШОШЫН,
былы партызан — разведчык.